

СЕКЦІЯ VI

ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ В ЕКОНОМІЦІ

Головко А.В.

Науковий керівник - Зінченко О.В., к.е.н., доцент

Київський національний університет

технологій та дизайну

м. Київ

Проблеми розвитку інвестицій та способи їх вирішення

Інвестиції відіграють провідну роль в економічному прогресі країни. У результаті інвестування коштів в економіку збільшуються обсяги виробництва, розвиваються і рухаються вперед підприємства. Проте, стан інвестиційної діяльності в Україні нині не відповідає потребам економіки. Оскільки впродовж років незалежності не приділялась увага оновлення виробничих потужностей, і внаслідок значна частка промислових підприємств перебуває у досить скрутному становищі.

Інвестиція – це грошове вливання з метою отримання подальшого прибутку. Інвестиції є важливим фактором розвитку бізнесу.

Метою дослідження є визначення причин проблемного розвитку інвестицій. Виходячи з цього слід виконати такі завдання, зокрема: дослідити сутність інвестування; необхідність здійснення інвестування в економіку України; узагальнити проблеми з якими зіштовхуються інвестори.

Інвестиції як економічна категорія є витратами на створення, розширення, реконструкцію основного капіталу і на пов'язані з цим зміни оборотного капіталу. Основними видами інвестиційної діяльності (за об'єктами вкладання) є реальні, фінансові та інтелектуальні інвестиції. Основними джерелами інвестиційної діяльності є приватні, державні та іноземні інвестиції.

Інвестиції є основою економічного зростання, причому не лише прямі вкладення у виробничий сектор, але й інвестиції у сферу нематеріального виробництва, а також те, що значення їх в нарощуванні економічного потенціалу зростає.

Фактично, інвестицією вважається будь-яке вкладення коштів, якщо воно принесе прибуток їх власникові, не пов'язуючи його з тими наслідками, які має втілення цих вкладень для економіки. А згідно з Законом України «Про інвестиційну діяльність» інвестиціями є всі види майнових та інтелектуальних цінностей, що вкладаються в об'єкти підприємницької та інших видів діяльності, в результаті якої створюється прибуток (доход) або досягається соціальний ефект [3].

Проте, інвестиції – це ширшою категорією, ніж капітальні вкладення, оскільки стосуються не лише основних засобів, але й можуть бути направлені на поповнення обігових коштів, придбання нематеріальних активів тощо. Інвестиції здійснюються як у грошовій, так і у будь-якій іншій формі: немайнові активи (пакети програм, різні форми інтелектуальної власності),

рухоме і нерухоме майно, виробничий досвід, право користування землею, водою, ресурсами тощо. Отже, капітальні вкладення – це лише частина інвестицій, але можна сказати, найвагоміша частина, тому що вони становлять близько 85% загального обсягу інвестицій у країні. Виходячи з цього можна стверджувати, що інвестиціями є грошові та не грошові вкладення у створення, розширення чи оновлення основного капіталу, які направлені на отримання прибутку суб'єктами господарювання в майбутньому.

Важливу роль у створенні сприятливих умов для розвитку української економіки відіграють саме іноземні інвестиції. Залучення іноземних інвестицій сприятимуть нашій країні отримати ряд вигод, а саме поліпшення платіжного балансу; комплексне використання ресурсів; розвиток експортного потенціалу і зниження рівня залежності від імпорту; підвищення соціально-економічного рівня тощо. Проте, із поліпшенням іноземні інвестиції можуть спричинити загрозу для нашої країни, а саме зниження рівня конкурентоспроможності вітчизняних товаровиробників, залежність країни від іноземного капіталу, експлуатацію наших ресурсів тощо.

Національне законодавство в сфері регулюванні іноземних інвестицій декларує захист та сприяння іноземним інвестиціям, встановивши державні гарантії захисту іноземних інвестицій, звільнення іноземних інвесторів від сплати ввізного мита на товари, що ввозяться на митну територію України.

Причини зменшення інвестицій в Україну, пояснюється тим, що в процесі іноземного інвестування інвестори стикаються з низкою проблем, вплив яких збільшується в умовах кризи економіки. В першу чергу ці проблеми мають витік із законодавства.

В умовах кризи нестабільність законодавства посилює свій вплив на іноземне інвестування в несприятливу сторону. Тому великого значення для посилення інвестиційної активності набувають законодавчі гарантії для інвесторів. Особливу роль в активізації інвестиційної діяльності повинно мати страхування інвестицій від некомерційних ризиків.

Негативний вплив на інвестиційну привабливість здійснює кредитна система, що передбачає високі відсоткові ставки за кредитами. На підприємствах через неврегульованість питань власності, низький рівень менеджменту, пріоритетність поточних інтересів над перспективами, віддача інвестиційних вкладень невисока. Через високі банківські відсоткові ставки за кредитами підприємствам, які намагаються реалізувати інвестиційні проекти, важко конкурувати з одержувачами позики, яким потрібні кошти для короткострокових операцій.

Для покращення інвестиційного капіталу в Україні, слід здійснити такі напрями реформування інвестиційної політики:

1. Переорієнтувати урядове адміністрування на управління економікою з метою формування стратегічних засад, що сприяють розвитку приватного сектора.
2. Головними джерелами інвестування підприємств повинні стати кошти самих підприємств у вигляді прибутку та амортизаційних відрахувань.
3. Розвивати прозорий, прогнозований та стабільний процес приватизації

за індивідуальними приватизаційними планами й гарантувати незалежність тендерної комісії.

4. Бюджетні інвестиційні ресурси повинні надходити в ті галузі, які є мало привабливими для приватного інвестора, але необхідні для забезпечення життєздатності економіки.

5. Розширити цільове банківське кредитування тих галузей і виробництв, які визначені як пріоритетні. Банківський сектор повинен перейти на довгострокове кредитування.

6. Розробити і затвердити механізм надання суттєвих пільг промисловим підприємствам, що впроваджують інвестиції та інновації. Для них варто встановлювати «податкові канікули».

7. Спростити взаємодію між іноземними інвесторами та владою України, розглянувши можливість створення механізму, що давав би змогу іноземним інвесторам без перешкод отримувати усі необхідні ліцензії, дозволи та резолюції.

8. Створити Агентство із залучення іноземних інвестицій як інструмент надходження іноземних інвестицій. Для підвищення інвестиційної привабливості конкретної сфери слід мінімізувати ризики інвестування за рахунок досягнення політичної та економічної стабільності, формування ефективної системи оподаткування, прозорого правового поля.

Важливим аспектом є також розвиток системи захисту і механізмів повернення інвестованих коштів, їхнє страхування, дотримання задекларованих умов повернення залучених коштів. Це потребує вдосконалення нормативно-правової бази, забезпечення прав інвестора, який вклав свої заощадження в той чи інший інвестиційний проект.

Отже, для усунення негативних тенденцій і стимулювання іноземного інвестування в економіку України доцільно дотримуватися таких принципів: диференційованого підходу до податкових та інших пільг іноземним інвесторам з огляду на обсяги іноземних інвестицій, види, форми й сфери інвестування та з урахуванням відповідних пріоритетів розвитку економіки України; надійного, доступного й оперативного організаційного й інформаційно-медичного забезпечення, залучення та здійснення іноземних інвестицій [1].

Таким чином, ситуація економічного розвитку, яка склалась тепер в Україні є складною. Серед причин, що сприяли економічній кризі та утримують перехід України на траєкторію економічного зростання, чи не найголовнішою є низька інвестиційна активність. Одним із чинників оздоровлення економіки має стати низка інвестиційно-забезпечувальних заходів, які були б ефективніше від тих, які вже були здійснені на попередніх етапах розвитку, а також створення на основі чинного законодавства, з урахуванням практичного досвіду та аналізом впливу нормативних актів, такої правової бази, яка б забезпечила сприятливий режим іноземного інвестування.

Список використаних джерел

1. Вільгурська Н.М. Проблеми інвестування економіка України та шляхи їх вирішення//[<http://s-journal.cdu.edu.ua>].
2. Закон України «Про захист іноземних інвестицій на Україні». №15-40-ХІІ від 10.09.91 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – №46. – С. 616.
3. Закон України «Про інвестиційну діяльність» № 1561-ХІІ від 18.09.91.
4. Офіційний сайт Державного комітету статистики//[www.ukrstat.gov.ua].

Костюченко А.І.

Науковий керівник – Акіліна О.В., к.е.н., доцент

Київський університет
імені Бориса Грінченка,
м. Київ

Процесний підхід в управлінні

Стрімкий розвиток ринку товарів та послуг, постійні зміни в зовнішньому середовищі та зростання конкуренції зумовлюють необхідність пошуку нових інструментів і методів підвищення ефективності управління. Одним з найефективніших методів, як свідчить світовий досвід, є управління на засадах процесного підходу. Процесна організація діяльності є важливим фактором збереження конкурентоспроможності, підвищення ефективності компанії через ресурсозбереження та мінімізацію витрат. Тому актуальність дослідження зумовлена необхідністю поглибленого вивчення процесного підходу та окремих бізнес-процесів підприємства, їх структури та характеру взаємодії.

Дослідження процесного підходу в управлінні відображене в роботах зарубіжних та вітчизняних вчених: М. Мескона, Е. Демінга, М. Хаммера, О. Вострякова, К. Дідур, В. Еліферова, Г. Монастриського, Ю. Пинди, В. Репіна, В. Стадник, З. Шершневої, О. Яроцького [1-9]. Аналізуючи публікації цих вчених, ми спостерігаємо різновекторне трактування процесного підходу до управління, проте вони наголошують на актуальності та важливості його застосування для проектування роботи в організації, що в свою чергу є запорукою успіху ведення ефективної діяльності сучасних підприємств.

Сутність процесного підходу можна розуміти як організацію взаємопов'язаних бізнес-процесів. Процесний підхід веде до спрощення багаторівневих ієрархічних організаційних структур, що забезпечує більшу орієнтацію організації на споживача. За рахунок скорочення ієрархічних рівнів організаційної структури процесний підхід дозволяє спростити обмін інформацією між різними підрозділами. Перехід до процесного підходу дозволяє усунути відособленість підрозділів і посадових осіб, розглядати діяльність у системі менеджменту якості не в статиці, а в динаміці, коли діяльність у системі має постійно поліпшуватися на основі відповідних